

ASPECTE ALE STRATIFICĂRII TOPONIMICE ÎN BAZINUL MIJLOCIU AL TROTUȘULUI

DE

VLAD COJOCARU

1.1. În articolul intitulat *Principii ale lexicografiei toponimice*, Dragoș Moldovanu arată că analiza structurală a toponimiei este nu numai posibilă, ci chiar necesară. Prezentînd principalele modalități de realizare a structurilor toponimice, polarizarea și opoziția, autorul precizează că studiul dia-cronic al unui toponim „înseamnă, pe de o parte, analiza în timp a modifi-cărilor survenite în raportul de desemnare și, pe de altă parte, cercetarea raporturilor stabilite succesiv între toponimul respectiv și alte toponime de-notînd elemente ale unui complex geografic sau sociogeografic dat”¹

Plecînd de la aceste principii, vom încerca să studiem dinamica unor structuri toponimice din bazinul mijlociu al Trotușului (microbazinele Uzului, Dofteanei și Slănicului), stabilind, implicit, și straturile toponimice care s-au succedat în procesul denominației din această zonă. Vom utiliza, în analiza noastră, după același autor, conceptele de *polarizare* și de *opozitie toponimică* precum și procedeul grupării toponimelor în *cîmpuri toponimice*, „singurul procedeu care poate permite o descriere structurală [a toponimiei]”²

1.2. În zona amintită, studierea raporturilor dintre diverse cîmpuri toponimice poate duce la reconstituirea sensului mișcărilor demografice, în condițiile existenței unor populații de limbi diferite (români, secui, ceangăi). Situate la limita de est a fostelor scaune secuiești Ciuc și Trei Scaune, bazinele Uzului, Dofteanei și Slănicului au cunoscut, în decursul timpului, schimbări ale graniței dintre zona secuiască și cea românească, pe de o parte, ca și colo-nizări cu populație de limbă maghiară, pe de altă parte, colonizări care, după Radu Rosetti, s-au petrecut în două faze: prima, anterioară întemeierii Moldovei (cu secui care au fost asimilați în decurs de un secol) și a doua, mai nouă, de prin secolul al XVII-lea³. Adăugînd la aceasta și stratul slav, existent pe întreg teritoriul țării (secolele VII — XII), avem schițată sumar imaginea dinamicii populației în această zonă. Consecința acestor mișcări

¹ Dragoș Moldovanu, *Principii ale lexicografiei toponimice*, în „Anuar de lingvistică și istorie literară”, Iași, t. XXIII, 1972, p. 76.

² *Ibidem*, p. 83.

³ Radu Rosetti, *Despre unguri și episcopiile catolice din Moldova*, în AAR (Ist.), seria a II-a, t. XXVII, 1904 — 1905.

demografice este interacțiunea dintre cîmpurile toponimice concurente, refacerea succesivă a acestor cîmpuri prin adoptarea numirilor străine sau prin traducerea lor dintr-o limbă în alta.

2.1.1. Un toponim care se pretează la o interpretare stratigrafică este hidronimul *Bîrzăuța*, denumind un afluent pe dreapta al Uzului, ce izvorăște din muntele Repat. O eventuală explicație antroponimică nu este plauzibilă, fiind seama atât de lungimea cursului de apă denumit (aproximativ 20 km) cât și de faptul că nici unul din antroponimele atestate în DOR — *Bîrzu*, *Bîrza*, *Bîrzea*, *Bîrzei* — nu poate constitui o bază pentru crearea hidronimului în discuție. Chiar dacă am presupune un antroponim *Bîrzău, procedent numirii unei ape prin diminutivul unui nume de persoană nu este operant, iar un antroponim *Bîrzăuț < *Bîrzău ni se pare dificil de admis, fiind seama de sensurile sufixelor -ău și -uț (augmentativ și, respectiv, diminutival), care se exclud reciproc.

Prin urmare, trebuie să-l considerăm toponim descriptiv și să căutăm o bază nominală care să denumească o calitate a cursului de apă sau a zonei prin care trece. Ne-am putea gândi la o formă primară **Ber(e)zovica* „Pirul Mestecenilor“, numai că de aici s-ar putea mai greu explica dispariția lui -e (în ipoteza unei baze slave de est), iar pentru a admite o bază slavă comună **berz-* ar trebui să mai existe toponime care să aparțină stratului vechi — ceea ce, pînă în prezent, nu s-a putut demonstra. Adăugînd dificultăți formale și neconcordanța dintre toponim și referent — nu există mestecenii în zonă -, sintem nevoiți să renunțăm și la această ipoteză.

Singura explicație verosimilă presupune încadrarea hidronimului într-o structură toponimică. Ținînd seama de rolul principiului opoziției în crearea cîmpurilor toponimice, el poate fi considerat ca un derivat diminutival de la un hidronim *Bîrzava / *Bîrzova < v. ucr. *bîrziy*^{3bis} „repede“ cu unul din sufixele -ava, -ova⁴. Examinînd configurația rețelei hidrografice, vom conveni că *Bîrzava / *Bîrzova* nu putea fi altul decît râul Uz, în raport cu care *Bîrzăuța* este afluentul principal. Apariția hidronimului *Uzul* a provocat dispariția hidronimului de bază, rămînînd doar diminutivul său, creat fie pe teren slav (*Berzavica / *Berzovica), fie pe terenul limbii române cu sufixul diminutival -uța. În acest fel opoziția echipotentă inițială *Bîrzava : *Bîrzăuța* a fost suspendată (diminutiv : zero).

Procesul refăcut mai sus este plauzibil și din punct de vedere istoric. Imposibilitatea atestării hidronimului presupus poate fi explicată prin vechimea numelui care l-a înlocuit, substituirea avînd loc cu mult înainte de data primului document referitor la zona cercetată, în care râul apare cu numele actual. *Uzul* însuși pare a se lega de o perioadă anterioară cu peste un secol întemeierii Moldovei^{5bis}. Din acest motiv nu am găsit menționat

^{3bis} *Słownik prastowiański*, I, Varșovia, 1974, s.v.

⁴ Pentru utilizarea sufixului -ava plecînd de la baze adjectivale slave, inclusiv de la aceasta, vezi Dragoș Moldovanu, *Etimologia hidronimului Moldova*, în „Anuar de lingvistică și istorie literară“, t. XXVIII, 1981 — 1982, A, p. 45.

^{5bis} Primul document este din anul 1607; cf. DîR, A, XVII, II, p. 83. Hidronimul *Uzul*, afluent al Trotușului, ca și hidronimul *Uzul*, afluent al Oltului, se pare că reprezintă o polarizare de la numele culmii muntoase care desparte cele două ape, sau de la trecătoarea ce lega cele două bazine. În ipoteza că avem a face cu numele etnic al uzilor, amintim că ultima oară cînd uzii și cumanii au trecut masiv din estul Carpaților în Ardeal a fost la începutul secolului al XIII-lea, deci cu mult înaintea primelor documente din Moldova.

în documente numele *Bîrzavei, el fiind, însă, cerut cu necesitate de termenul păstrat al opoziției echivalente inițiale.

2.1.2. Izolarea elementului rămas din vechea structură, expresie a stratului slav din zonă, a putut favoriza, într-o fază ulterioară, concurența acestuia de către un toponim aparținând altui strat, și anume celui maghiar.

Este vorba de un afluent al *Bîrzăuței*, *Apa Roșie* (magh. *Veresviz*), care izvorăște din teritoriul secuiesc al Trei Scaunelor. Pentru români, delimitarea dintre obiectele geografice denumite de cele două hidronime este bine trasată: *Apa Roșie* este un afluent al *Bîrzăuței*, confluența lor situându-se în apropierea *Poienii Loberf*. Cu toate acestea, în anchetele directe efectuate în zonă, am obținut toponimul—reper *La Hotar la Veresviz*, aflat la confluența *Bîrzăuței* cu *Uzul* (la cca 15 km de gura pîriului *Apa Roșie*!). Facem mențiunea că granița dintre Moldova și Ardeal nu a atins niciodată *Veresviz-ul* (*Apa Roșie*), iar localizarea făcută de români, ca și realitatea istorică, ne conduc spre situarea acestui punct (reper) menționat mai sus „la gura *Bîrzăuței*”⁶. Granița era, într-adevăr, pe pîriul *Bîrzăuța*, pînă mai jos de confluența cu *Apa Roșie*, de unde o lua spre est, pe un afluent de dreapta, *Țiganca*.

Explicația fenomenului rezidă în faptul că, în planul toponimic maghiar, denumirea afluentului *Veresviz* a încercat să se substituie, total sau parțial, numelui întregului curs de apă. Acest proces poate fi urmărit în diversele sale faze cu ajutorul hărților și hotarnicelor referitoare la Moldova și Ardeal. Subliniem faptul că succesiunea acestor faze nu este dată de șirul cronologic al atestărilor, ci de analiza structurală a cîmpurilor toponimice concurente. În primul rînd, avem atestarea din *Otzellowitz*: „*der Bach Borsont...Baché Boursautz*”⁶. Sub aceeași formă ni-i prezintă și hotarnica de la 1792: „*pîriu Bîrzăuții*”⁷, ca și o hartă austriacă prezentată de Sabin Opreanu: „*Pâr. Bîrzăuții*”⁸ (variantă grafică). Într-o altă fază, la 1897 și 1900, accepția hidronimului de bază este restrînsă în favoarea afluentului său: *Bîrzăușu* / *P. Roșu*, respectiv *Bîrzăuț* / *Verespatak* (*Apa Roșie*) — ultimul desemnînd și jumătate din cursul superior al *Bîrzăuței*⁹. În hotarnica din 1888 și în harta Transilvaniei din 1915¹⁰, ea și în harta pădușilor de la 1900¹¹, cele două denumiri apar ca sinonime: *Bîrzăușu - Verespatak*, *Veresviz* (*p. Bîrzăușu*), respectiv *P. Roșu-Bîrzăușul*. Într-o ultimă fază, apare forma compozită, în care hidronimul secundar este incorporat ca determinant al celui principal: *Roșu Bîrzăușu* și *Bîrzăușu Roșu*¹² (determinare evident nejustificată, pentru că este un singur pîriu *Bîrzăuța*). În sfîrșit, I. Ujvari¹³ nu reține decît forma *Pîriul Roșu* pentru întregul curs al acestui afluent al *Uzului*. Forma de masculin — *Bîrzăușu* — este mai curînd o adaptare la genul termenului concurent, *Pîriul Roșu*, decît la genul entopicului *pîriu*. Varianta românească din hărțile amintite, *Pîriul Roșu*, reprezintă, prin formă

⁵ Tot aici găsim și toponimele: *Poiana Finanșului*, *Sîlnca de la Hotar*, *Piciorul* și *Piaul Vămii* sau al *Hotarului*.

⁶ *Otzellowitz T.B.*, comentariul la careul 79.

⁷ HOT. (1792).

⁸ Sabin Opreanu, *Contribuțiuni la toponimia din ținutul secuilor*, Cluj, 1926, p. 14–15.

⁹ H. Bc. (1897), respectiv H. (1900).

¹⁰ HOT. (1888), respectiv H. TRANS.

¹¹ H. PĂD. (1900).

¹² H. MOLD. (1895) și H. MOLD. (1896).

¹³ I. Ujvari, *Geografia apelor României*, București, 1972, p. 500.

și prin alegerea entopicului, o traducere a modelului maghiar *Verespatak*, variantă scrisă, oficială, a lui *Veresviz*; tot după modelul maghiar este preluat și conținutul termenului — sinonim al Bîrzăuței și nu afluent al acesteia.

Așadar, toponimul *La Hotar la Veresviz*, localizat la gura Bîrzăuței, care circulă și printre români, confirmă acest proces de eliminare (fără succes la nivel popular) a hidronimului mai vechi *Bîrzăuța* de către forma mai nouă maghiară *Veresviz*. În felul acesta, în cadrul structurilor toponimice românești apare un termen care afectează simetria cîmpului toponimic.

2.1.3. Urmărind diacronic raportul de desemnare exprimat de cele două hidronime, ca și relația dintre ele, se poate afirma că numele vechi, *Bîrzăuța* a circulat inițial printre români, secuii preluându-l de la aceștia ulterior. Faptul că secuii extind numele afluentului *Veresviz* asupra cursului principal, pînă la completă substituție a termenului primar, indică direcția lor de înaintare, din Trei Scaune (Covasna) spre nord, în bazinul Uzului. Ei au cunoscut mai întîi partea dinspre izvoare a bazinului Bîrzăuței, bazin contiguu celui al Cașinului, adică afluenții Apa Roșie și Izvorul Lin, pe care i-au tradus: *Veresviz*, respectiv *Lassuag* (magh. *lassu* „lin, încet“).

2.2. În bazinul Bîrzăuței, hotarul dintre Ardeal și Moldova a fost pe pîriul Țiganca, ce izvorăște din muntele cu același nume. Dacă cercetăm cîmpul toponimic maghiar creat în jurul acestui pîriu, observăm că, spre deosebire de cel românesc, el se prezintă ca un cîmp compozit, trădînd o suprapunere de straturi. Astfel, în hărțile și hotarnicele privind zona dintre Ardeal și Moldova (ulterior România) din secolele XVIII—XX, apar, pentru acest pîriu, trei denumiri: „în obîrșia pîriului *Nemire*, ce-i zic ungurii Chiș *Checichis*“¹⁴; „la gura pîriului *Nemira* — *Fekete patak* — (*Kecskes*)“¹⁵; *Pîriul Nemira* și *P(îriul) Nemira Țiganca*¹⁶; *Fekete patak, Kecskes Nemira*¹⁷.

Pentru a înțelege raporturile în timp dintre cele trei hidronime maghiare sinonime, trebuie să ținem seama de relația dintre acestea și oronimele care le-au polarizat, ca și de relația de opoziție (privativă) stabilită între hidronimele *Kis Kecskes* (afluent al Uzului) și *Kecskes*¹⁸ (rom. *Cheșeșes*, afluent al Slănicelului ce izvorăște din muntele Șandru Mare). Între piraiele *Cheșeșesul* și *Kis Kecskes* există o culme muntoasă fragmentată, în prezent, de mai multe denumiri: *Țiganca*, *Șandru Mic*, *Mikes* (rom. *Mihai*), *Șandru Mare*. Relația de opoziție care se lasă presupusă între hidronimele amintite ne face să credem că, într-o fază anterioară, întreaga această culme avea un singur nume: *Kecskes*¹⁹. Presupunerea noastră este confirmată de documente, în care găsim menționat „muntele Hașul, care munte se cheamă *Cheșeșu-Jiroșu*“²⁰. Oronimul respectiv a polarizat cele două hidronime care, în același timp, s-au diferențiat între ele: *Cheșeșes / Kis Kecskes*. Fragmentarea masivului muntos amintit prin denumiri ulterioare — oronimele *Șandru Mare*, *Șandru Mic*, *Mikes* (rom. *Mihai*) — a dus la ruperea unității cîmpului toponimic

¹⁴ HOT. (1792).

¹⁵ HOT. (1888).

¹⁶ H. MOLD. (1895), coloana Q, respectiv R.

¹⁷ H. (1900). Aici apare și *Ziganka pat(ak)*, dar desemnînd un pîriu învecinat.

¹⁸ Magh. *Kecskes* „cu capre“.

¹⁹ În prezent există doar *Pictorul Cheșeșesului*, ce coboară din virful Șandru Mare în Slănicel, de-a lungul pîriului *Cheșeșesului*.

²⁰ Anul 1652, în „Buletinul Comisiei istorice a României“, II, 1916, p. 193, deși fără localizare exactă.

inițial (pîriul *Cheșcheșul*, muntele *Cheșcheșul*, pîriul *Kis Kecses*), fapt care a favorizat adoptarea denumirii românești concurente, creîndu-se astfel o nouă structură unitară: muntele *Țiganca* — pîriul *Țiganca*. Forma maghiară *Fekete patak* pentru Pîriul *Țiganca* trădează direcția traducerii: din română în maghiară (și nu invers, în care caz am fi avut în românește Pîriul *Negru*)²¹. Explicația hidronimului *Nemira*, desemnînd același pîriu, este dată de faptul că vîrfurile *Țiganca* face parte din masivul *Nemira*, pîriul izvorînd de sub șeaua dintre cele două vîrfuri, *Nemira Mare* și *Țiganca*²².

Analizînd, așadar, cîmpurile toponimice maghiare legate de pîriul numit de români *Țiganca*, putem deosebi următoarele straturi:

a. *Nemira*, munte și pîriu; nume dat de români de la un antroponim de origine slavă (cf. DOR) și transmis și secuilor²³.

b. *Kecses*, munte și pîriu / *Kis Kecses*, pîriu.

c. *Țiganca*, munte și pîriu sau *Fekete patak* și *Fekete heggy* (adoptate sau traduse din română).

Situația de la 1900 este semnificativă pentru faza de tranziție, în care denumirile românești adoptate coexistă alături de vechile numiri folosite de secui, însă într-un sistem incoerent: muntele *Ziganka* sau *Kis Nemere* din care izvorăște *Fekete patak* sau *Kecses-Nemira*, alături de *Feketehegy* din care izvorăște un alt *Ziganka patak*²⁴. La 1915, structura este restabilită: P(îriul) *Nemira-Țiganca* și muntele *Nemira-Țiganca*²⁵. Semnificativă este și descrierea dată de Ortensia Racoviță, cu reminiscențe din sistemul unguresc: *Bîrzăuța* „vine din Transilvania, intră în țară la *Vălcica Caprei* [recte *Kis Kecses*], se încarcă cu pîriiașul *Nemira* [recte *Țiganca*]²⁶”.

În exemplul de mai sus, ruperea unității cîmpului toponimic s-a realizat în planul vorbitorului de limbă maghiară, prin pierderea termenului central polarizator — oronimul *Cheșcheșul*.

2.3. În exemplul următor, acest fenomen s-a petrecut la vorbitorul român, care adoptă doar unele componente ale structurii toponimice maghiare, eliminînd tocmai termenul central, polarizator.

Tot în bazinul *Bîrzăuței*, un afluent al Izvorului *Lin*²⁷ se numește *Cuftei*. Numele său unguresc este *Kutpatak*, doar partea dinspre vărsare (cursul inferior) numîndu-se *Kutfej* (magh. *kut* „fîntină” și *fej* „cap, capăt”). În planul vorbitorului de limbă maghiară, avem un cîmp toponimic bine structurat: hidronimul este o polarizare de la reperul *Halaskut* „fîntînița, izvorul cu pește”, de unde izvorăște pîriul amintit. Tot de la același reper s-a format prin polarizare oronimul *Kuthegy* „muntele fîntîni”²⁸. Românii, care probabil că au cunoscut pîriul prin cursul său inferior în primul rînd—unde este o zonă pastorală folosită și în prezent de ei—, au adoptat hidronimul în forma *Cuftei*, extinzîndu-l la întregul curs al pîriului (schimbarea

²¹ *Fekete patak* poate fi considerată o traducere aproximativă a hidronimului românesc *Țiganca*.

²² În ungurește, de altfel, muntele *Țiganca* era numit inițial *Kis Nemere*.

²³ Probabil că românii au utilizat și ei acest hidronim, împreună cu oronimul, înainte de impunerea hidronimului *Țiganca*.

²⁴ H. (1900).

²⁵ H. TRANS.

²⁶ Ortensia Racoviță, *Dicționar geografic al județului Bacău*, București, 1895, s.v. *Bîrzăuța*.

²⁷ Afluent pe stînga al *Bîrzăuței*, izvorînd din ținutul secuiesc al Trei Scaunelor.

²⁸ H. (1900).

re). Paralel, au adoptat și oronimul *Kuthegy* în forma *Cu-Cutechiului* (obținut de noi prin anchete directe). Așadar, rului polarizator *Halaskut*, cîmpul toponimic maghiar e români în două cîmpuri independente : *Cutfei* / *Cutechi*.

Cutfei și-a format în română, prin polarizare, un cîmp at decît oronimul *Cutechi* — cf. *Botul Cutfeiului*, *Coasta Cutfei*, *Drumul de pe Botul Cutfeiului* — va duce trepestei denumiri în detrimentul celeilalte. Fenomenul, rare: în ancheta directă efectuată am obținut, pentru vîr-*Cutfei* (*Vîrful Cutfeiului*). Așadar, prin extensie (*Coasta Cutfeiului*) se va ajunge și în planul vorbitorului român : unitar, dar structurat diferit față de cel maghiar. Cele tânească și maghiară — nu se mai suprapun : oronimu- i corespunde oronimul românesc *Cutfei*; hidronimului corespunde hidronimul românesc *Cutfei*. În felul acesta în elimină neconcordanțele din sistemul propriu : mun- , dar coasta sa se numea *Cutfei*.

n același bazin al Bîrzăuței, semnalăm un alt exemplu rtului de desemnare exprimat de un toponim, prin tre- ă într-alta. Un afluent important al Apei Roșii este *Pî- nă* românească, explicată de vorbitorii români ca o re- „romanilor“ pe acolo). Formele maghiare, însă, *Roman- ă*) și mai ales *Olahpatak*²⁹ sînt edificatoare, ele indicînd de contact între români și secui : „pîriul românilor“ — află și toponimul *Drumul Secuiului*. În același sens ple- imului românesc : dacă punctul de plecare ar fi fost un anci am fi avut fie *Pîriul Românului*, fie *Pîriul lui Român*. prezintă o preluare *ad litteram* a celei maghiare (*Roman- inului*), schimbîndu-se, în același timp, și raportul ini- mnat : „pîriul românului“ > „pîriul românului“.

nct de vedere structural, se remarcă și în acest caz dis- raportul de desemnare prin trecerea hidronimului din-

sibilitate de analiză diacronică a straturilor toponimice *Iăgheruș*, oronim și hidronim. Varianta *Moghioruș*, obți- ătorii români, este foarte apropiată de forma maghiară :. În acest caz, discontinuitatea apare nu la nivelul struc- nimice românesc, respectiv maghiar, ci la nivelul formei e. Astfel, numeroase atestări din secolele al XVIII-lea- o variantă veche *Muieruș*, care pleacă, după cum a de- ovici³⁰, de la o formă veche dialectală *monyoró* „alun(ă)“ : înainte de secolul al XVI-lea, cînd, în limba română, 3 [ach]³¹, *Mieruși*³², *Muerușu*, munte³³. Forma actuală *Mă-*

ă, apud Sabln Opreanu, *loc. cit.*

onimele *Mărăjdia*, *Măierău*, *Muierău*, *Mănerău*, *Măieruș*, *Mărtuș*, *Mă- ărade*, din „Dacoromania“, XI, 1948, p. 229 — 237.

., careul 79.

96), H. PĂD. (1900), seria a IV-a, coloana D, H. (1900), P.S. Ra-

gheruș nu poate fi explicată direct din *Muieruș*. Pe de altă parte, ele apar paralel în hărțile citate mai sus: *Mogheruș Șorko*³⁴, *Magyaros sorka*³⁵, *Vîrful Magyarosului*³⁶ și chiar „pasul *Megheluș* (Magyros)”³⁷. Elementul de legătură dintre cele două forme — mai veche, *Muieruș*, și mai nouă, *Măgheruș* cu variantele sale — îl poate constitui un alt termen al cîmpului toponimic analizat, *Pîriul Alunului*, afluent al *Măgherușului*. Probabil că au existat paralel, într-o perioadă mai veche, formele românească (*Pîriul*) *Alunului* și maghiară *Monyoros* (> *Muieruș*), traduse una din cealaltă sau apărute independent, ca o expresie a adecvării numelui la obiect. A urmat, apoi, o perioadă în care stratul vechi maghiar (secuiesc), care dăduse forma *Monyoros*, fiind asimilat, toponimul a căpătat forma rom. *Muieruș*, prin secolul al XVI-lea. Cu alte cuvinte, a existat un strat secund format din hidronimele *Pîriul*, *Alunului* / *Pîriul* *Muieruș*. Peste acesta trebuie să se fi suprapus un altul mai nou, iarăși unguresc (secuiesc), în care toponimul românesc (*Pîriul*) *Alunului* a fost tradus prin magh. modern *Mogyoros* „*Aluniș*“. Forma *Muieruș*, neînțeleasă, a fost preluată ca atare. Am avea, deci, un al treilea strat format din hidronimele *Mogyoros* / *Muieruș*. Găsim atestat acest strat în toate hărțile menționate mai sus, în care apar concomitent formele *Mogyoros* (cu varianta românească *Măgheruș*) și *Muieruș*. Cu timpul, toponimul mai nou *Mogyoros* s-a impus în detrimentul celui vechi *Muieruș* (pe ultimul nu l-am mai găsit în anchetele noastre directe), probabil și datorită situării obiectului chiar la granița dintre Ardeal și Moldova, ajungînd să reprezinte, influențat de paronimul *magyaros* „maghiar“, un indiciu al limitei ținutului unguresc. Harta de la 1900 este reprezentativă pentru această situație: în partea românească este trecut, pe munte, punctul *Muierușul*, iar în partea ungurească, lângă graniță, *Magyaros(tető)* (magh. *tető* „vîrf”)³⁸.

Așadar, numai o discontinuitate în timp a populației de limbă maghiară din zonă poate explica păstrarea celor două forme, sinonime lexical și toponimic. Se pare că, în acest caz, toponimia confirmă ipoteza celor două straturi de colonizări maghiare din bazinul Trotușului.

3.1. Posibilitatea de studiere a stratificării toponimelor nu este oferită nu numai de bilingvismul zonei, ci și de modificările survenite în aspectul său sociogeografic, cu repercusiuni asupra structurilor toponimice;

Astfel, în bazinul Trotușului, un afluent al acestuia din comuna Dărmănești se numea la 1790 *Dărmăneasca*: *Dermaňask B(ach)*³⁹, după numele satului pe lângă care trecea (în cursul său inferior). În aceeași hartă, găsim și oronimul *Lapoș*, desemnînd un munte important din zonă. În aceea perioadă nu se stabilise nici o relație (toponimică) între acest pîriu și muntele amintit, deoarece se aflau la distanță relativ mare unul de celălalt (între ei se mai afla o culme, *Hijmele*). La mijlocul secolului al XVIII-lea, însă, între acest munte și pîriu se înființează un schit, numit inițial „schitul de

dianu, *Orografia județului Bacău*, în „Buletinul Societății Regale Române de Geografie“, 1888, p. 48.

³⁴ HOT. (1792).

³⁵ Harta austriacă, apud S. Opreanu, *loc. cit.*

³⁶ HOT. (1888).

³⁷ „Monitorul Oficial“, 1916, p. 6 915.

³⁸ H. (1900).

³⁹ Oztellowitz, B., careul 78.

sub muntele Lapoș⁴⁰, apoi *Schitul Lapoș*. Din casele din jurul schitului ia ființă și un sat (care există și azi) numit tot *Lapoș*, după numele schitului. Deoarece pârul Dărmăneasca izvorăște din dealul pe care era schitul (cf. azi, hodonimul *Plaiul Mănăstirii*), acesta din urmă își transferă numele și asupra pârului. Noul nume a reușit să elimine aproape total hidronimul inițial, astfel încât astăzi pârul se numește *Lapoș*, vechiul nume aplicându-se, prin restricție, doar cursului său inferior, ca un sinonim parțial. În felul acesta, prin modificarea aspectului sociogeografic al locului (aparitia schitului și a satului *Lapoș*), numele pârului în discuție a fost atras într-o structură toponimică nouă, mai largă decât cea inițială : *muntele Lapoș* — *schitul Lapoș* — *satul Lapoș* — *pârul Lapoș*. Existența acestui cîmp toponimic era imposibilă înainte de înființarea schitului pomenit, datorită absenței nexului geografic între pâr și muntele respectiv.

3.2. În concluzie, putem spune că prin studiul diacronic al cîmpurilor toponimice se poate releva modul în care acestea se restructurează mereu, printre factorii acestui proces de restructurare numărîndu-se interacțiunea dintre sisteme aparținînd unor limbi diferite, ca și modificarea aspectului sociogeografic al zonei studiate.

SIGLE

- DOR = N.A. Constantinescu, *Dictionar onomastic românesc*, București, 1963.
 H. (1900) = *Hartă anexată la descrierea demarcației frontierei româno-ungare. A Magyar-Roman határjelzési*, sc. 1 : 40 000, București 1900.
 H. Bc. (1897) = Institutul Geografic al Armatei, *Harta topografică a județului Bacău*, sc. 1 : 100 000, București, 1897.
 H. MOLD. (1895) = Marele Stat Major al Armatei, *Moldova*, hartă, sc. 1 : 50 000, București, 1895, ediție provizorie.
 H. MOLD. (1896) = *Idem*, București, 1896.
 H. PĂD. (1900) = Institutul Geografic al Armatei, *Regatul României. Harta pădurilor pe categorii de proprietari*, Serviciul Silvic al Statului, sc. 1 : 200 000, București, 1900.
 H. TRANS. = Institutul Geografic al Armatei, *Transilvania*, hartă, sc. 1 : 100 000, București, 1915–1922, coloana I.
 HOT. (1792) = *Hotarnică* din anul 1792, la Biblioteca Academiei R.S.România, ms. rom. 7, p. 356.
 HOT. (1888) = *Hotarnică* publicată în „Monitorul Oficial”, I, 1888, p. 170.
 Oztzellowitz, T.B. = *Hora von Oztzellowitz, Topografische Beschreibung der fünf Moldauischen Districten im Jahre 1788 und 1789*, ms. germ. 2, la Biblioteca Academiei R.S.România.
 Oztzellowitz, B. = *Hora von Oztzellowitz, Brouillon oder Original Aufnahme der fünf Moldauischen Districten*, 1790 (hartă la Biblioteca Academiei R.S.România).

ASPECTS DE LA STRATIFICATION DES TOPONYMES DANS LE BASSIN MOYEN DE TROTUȘ

RESUME

A partir des principes de l'analyse structurale de la toponymie, formulés par Dragoș Moldovanu, l'auteur essaie de faire l'étude de la dynamique de quelques structures toponymiques du bassin moyen de Trotuș (Moldavie), en établissant, implicitement, les couches toponymiques

⁴⁰ Cf. C. Bobulescu, *Sihăstria Dărmăneștilor sau Schitul Lapoș*, în „Biserica ortodoxă română”, LXIV, 1946, nr. 7 – 9, p. 400.

qui se sont succédées dans le processus de la dénomination. On utilise, suivant le même auteur, les concepts de *polarisation* et d'*opposition toponymique* et le procédé de grouper les toponymes dans des *champs toponymiques*.

Dans une nappe toponymique, le nom d'un objet dominant a la tendance de passer sur d'autres objets, subordonnés géographiquement, du même complexe socio-géographique (*polarisation toponymique* : nom d'une montagne → nom d'un ruisseau → nom d'un village, etc.) ou bien de conclure à l'apparition du nom d'un autre objet, en le rapportant à l'objet primaire (*opposition toponymique* : *Chescheș*, ruisseau : *Chescheșul Mic*, ruisseau ; *mic* „petit“). A la suite de ces phénomènes sont nées les *structures toponymiques*.

Ces structures ne sont pas immuables. La dynamique de la population d'un certain aréal peut expliquer la dynamique des champs toponymiques, qui se modifient et se refont sans cesse. Dans notre zone, le passage des noms s'est produit aussi bien du roumain vers l'hongrois, que de l'hongrois vers le roumain, en aboutissant au même effet de restructuration des champs toponymiques. En voilà, plus bas, quelques exemples.

L'unité initiale d'une structure (*Kecskes*, montagne et ruisseau, *Kis Kecskes* ruisseau ; cf. hongr *kecskes* „avec des chèvres“ et *kis* „petit“) peut être brisée par la perte du terme central, *polariseur* (*Kecskes*, montagne), substitué par d'autres noms ultérieurs (*Țiganca* „la gitane“, montagne). De cette façon est née une nouvelle structure: *Țiganca*, montagne → *Țiganca*, ruisseau, nom qui supplante l'hydronyme initial *Kecskes*.

Le champ toponymique initial peut se modifier simplement à la suite de son passage d'une langue à l'autre. On a, ainsi, la structure toponymique hongroise *Halaskul*, hongr. *kut* „fontaine, source“, *halas* „avec des poissons“ — *Kutpatak* „ruisseau de la fontaine“ — *Kutfej*, cours inférieur de *Kutpatak*, hongr. *fej* „extrémité, tête“ — *Kuthegy* „la montagne de la fontaine“. Cette structure a été scindée par les parleurs roumains en deux champs toponymiques indépendants: on a adopté l'oronyme sous la forme *Cutechi* et l'hydronyme sous la forme *Cufei* (extension du nom du cours inférieur au cours d'eau en entier). Le dernier crée, par polarisation, un champ toponymique plus développé (nom de la côte, du chemin qui moute sur cette côte, etc.), de sorte qu'il finira par supplanter le premier (*Cutechi*). De cette façon, on élimine aussi les contradictions du système roumain: la montagne s'appelle *Cutechi*, tandis que sa côte, *Cufei*. Finalement, on aboutit en roumain aussi à un champ unitaire, mais structuré autrement que le champ hongrois: l'hydronyme roumain *Cufei* — l'hydronyme hongrois *Kutpatak*; l'oronyme roumain *Cufei* — l'oronyme hongrois *Kuthegy*.

Les changements des structures toponymiques peuvent affecter le *signifié*; l'hydronyme hongrois *Romanpatak* „ruisseau du Roumain“ → *Piriul Românnului* „ruisseau du Romain“: ou bien le *signifiant*: l'hydronyme *Muieruș*, du hongrois dialectal ancien *mongoros* „coudraie“ doublé, plus tard, par l'hydronyme *Măgheruș* du hongrois moderne *Mogyoros* „idem“. Enfin ces changements peuvent concerner le *réfèrent* (changement de l'aspect socio-géographique): *Dărmăneasca*, hydronyme substitué par *Lapoș*, selon le nom d'une montagne qui ne se trouve pas dans la proximité du ruisseau. Ce transfert a été possible seulement après l'apparition d'un couvent entre les deux objets, qui prend le nom de la montagne *Lapoș*, nom qui, par la suite, est transféré sur le ruisseau qui prend naissance aux environs du couvent.

Centrul de Lingvistică, Istorie Literară și Folclor
Iași, Str. Codrescu, nr. 2